

בהתקף לב בינוני.

את הצרה הזאת?

עיסוקת-חבילה: לצרף גם את רן כהן, נציג פלג של שלי, שהתפלגה בעיקר כות מילחמת-הלבנון. אלונה לא רצתה ככה. ונימקה זאת באופי השמלאניי מדי שיהיה לתנועה. היא גם טענה שאין מאחורי כהן שום דיוויזיות. ההימור הצליח. להפתעת רבים, וכי תה ר"ץ בשלושה מנדטים, ואלונה נדרשה שוב לעבוד בצוות, במפלגה מסודרת, בעלת מנגנון, חברים רשר מים, תנועת-נוער ומוסדות-בכורים. אלונה נאלצה להתאים את עצמה למצב החדש, אך היתה מוכתחת לה הבכורה הכלתי-מעוררת במפלגה. צרתה החלה כאשר ר"ץ התרחבה משלושה לארבעה ח"כים, מייד אחרי כינונה של ממשלת-האחדות-הלאומית. יוסי שריד פרש מהעבודה. הוא קיווה להתייצב בראש מפלגה גדולה של מפ"ם ור"ץ, אך מהלך זה נכשל. בלתי-ברירה הצטרף לר"ץ. אלונה קיבלה אותו בזרועות פתוחות, מאחר שהגדיל את מפלגתה בכנסת בשליש. אך בליכה היו חששות. היא הבינה שסוס טרויאני חדר למיבצר הפרטי שלה. היא לא תיארה לעצמה שפעולתו תחל בתוך זמן קצר כליך.

לפני כמה חודשים הכין לה גם רן כהן הפתעה משלו. אלונה ביקשה להתמודד בראש רשימת ר"ץ בהסתדרות. אך רן כהן לא ויתר. בראש רשימת פלג שלי בהסתדרות, הוא ביקש את המ"קום לעצמו. נערכה הצבעה, ולתדהת מתה של אלונה היא נוצחה במיגרש הפרטי שלה.

בעיה המורה יותר באה מכיוון אחר. התיקשות חדלה להאיר לה פנים כמקודם. שריד, המככב בטלוויזיה וברדיו ככוכב-עליון, תפס אט-אט את מקומה של אלונה. אין כמעט יום שבו אינו מופיע בכל כלי-התיקשות. אלו ני לא יכלה להתמודד עם כישורו הנדיר להטיל את מרותו על העיתר נאים, המשרתים אותו ללא סייג. השיא בא בשתי התקפות עיתוני

איות עליה ועל ר"ץ. שפורסמו כאח רונה על-ידי חברים טובים של שריד: דן מרגלית מהארץ ואמנון דנקנר מדבר.

התקפה ארסית

מרגלית לא הירפה מאלוני בעיקר כות שאילתה שהגישה לשרי-הבי טחון, ושנתנה לה פירסום רב. משהו השאיר הודעה במוכירה האלקטרונית של אחת מפעילות ר"ץ, וסיפר כי הוא שמע שהרב משה לוינגר ירה על חיילי צה"ל. אלוף-הפיקוד, כך סיפר, טיש טש את הפרשה. המוסר היה הדובר לשעבר של סיעת התחיה. אלונה, הנמצאת במירוז נואש עם מכות הפירסום של שריד, מיהרה לעשות כותרות לסיפור, מבלי לכדוק אותו כלל. כאשר התגלה כלא-נכון, וכתה במנת ביקורת חריפה ביותר מידי מרגלית — רכר שלא היה יכול להתרחש בעבר, בזכות היחסים האישיים הטובים שבין השניים.

באותה השעה פירסם אמנון דנקנר במוסף השבועי של דבר כתבה ארסית, כתובה בכישרון רב, על משלחת שלום דמיונית של השמאל הישראלי, המתגלה ככל מערומיה. דנקנר, שהוא חבר אישי טוב של שריד, תקף בצורה שנונה ביותר את ח"כ בראון, מבלי לנקוב בשמו במפורש, אלא תחת ההסו וואה הקלושה "ח"כ הראון". השבוע ניסו אלונה ומקורביה לטעון שדנקנר התכוון לח"כ העבודה אהרון הראל, אבל הניסיון לא הצליח לשכנע.

כחוגים של יודע-דבר פירשו את מאמרי מרגלית ודנקנר כניסיון של שריד לפגוע בשאר ראשי ר"ץ, כדי להשתלט על התנועה.

אלונה הבינה שהיא באמת נמצאת בפיתחה של תקופה חדשה בתנועה שלה.

מגורים לפני

הנישואין

לא אחת כינו את אלונה גאולה כהן של השמאל. הגם שיש קווים משותפים בין השניים, הרי שעצם

פתק מחדר הטיפול הנמרץ

שלה יקניג
אני לא הולכת אצלם בשבילי
שלה אשמי לאני מרגלית
את האלוהים של של הפנים
ההתקף עזר וקרוא אלון
לפניהם, מטותה של
שאכילא אלולק אלפי אלונים
לא ילצה להתסאין, לא האזה
אחזקם. הדבר היתר
שלא יפני ממני לו פטול
אנו לפס שאר
כה טוב
שאלתי אלונה
9/7/85

ביום השני השבוע באה כתבת העולם הזה, שולמית יריב, לבית-החולים מאיר בכפר-סבא כדי לבקר אצל ח"כ ר"ץ. שולמית אלונה, המאושפזת שם ביחידה לטיפול נמרץ. אחרי התקף-הלב שבו לקתה ביום השישי בבוקר. הגישה למיטתה של אלונה. בחדר המרכזי שבין שלושת חדרי היחידה, היתה חסומה. יריב כתבה לאלונה פתק, שבו איחלה לה בריאות וביקשה שיתור לה להיכנס פנימה כדי לפקוד את אלונה ולשוחח איתה. כעבור דקה שבה האחות ובידה מיכתב-תשובה קצר של אלונה (ראה גלופה). שבו הודתה הח"כית על תשומת-הלב והוכיחה שהיא אכן מחלימה מהר מאוד.

ראובן, שהיה נמוך ממנה, בעל שיער כסוף, מבוגר ממנה בעשר שנים, גרוש ואב לבן. סיפר עליה בעלה-לעתיד: "היה לה שיער נהדר ועיניים יפות. היתה או שנת שיטפונות, והיא חילקה בגדים בהתנדבות. היא השתמשה במכונת שלי כדי לחלק אותם." השניים חיו ביחד חצי שנה, והחלי טו להתחתן. הם נישאו באפריל 1952. בהזמנות ששלחו, כתבנו לכל-אחד מה עליו להביא: קילו מלפפונים חמוצים, קצת נקניקים, פיתות. כך עשינו את החתונה שלנו. לי היו אז כדיוק שני זוגות מיכנסים וחולצה אחת מעומלנת." סיפר אלונה-הבעל. הוזג עבר להתגורר בדירת הוריה של שולמית ביר-אליהו. שם הם גרו שנה, עד להריון הראשון. לוי אשכול, שהיה אז שר-החקל- (המשך בעמוד 38)

לאלונה היה את, אך הוא נהרג בגיל 12. כשקפץ ממקצה כבריכה בכר-שמון. שולמית התחנכה בכר-שמון, שם הכירה את חברה, מרדכי ליפקין, שאי תו היא יצאה כמשך ארבע שנים. בגיל 17 עברה ללמוד בסמינר בית-הכרם בירושלים. הם שכרו שם דירה ועברו להתגורר ביחד. "זה היה מהפכני, אבל התקבל מצויין." סיפרה אלונה. ליפקין נהרג בקרב על ירושלים, במלחמת תש"ה. כשאלונה היתה בת 19.

במלחמה היא הצטרפה לפלמ"ח וחלמה על הגשמה בקיבוץ. כנהגת טרקטור. "אבל כבר או הייתי נתונה למצב-יחיה. יום אחד, אחרי המלחמה, קמתי, מצאתי דוד באנגליה ונסעתי אליו. השתוללתי שם ועשיתי חיים משוגעים כמשך שנה. חזרתי מאנגליה ישר לכסית. זה היה אז המקום בעיר." בגיל 22, כאשר עברה כמורה בעיר רות-פיתוח. הכירה את בעלה לעתיד,

ההשוואה פוגעת כאלונה. ח"כית ר"ץ, המתנשאת לגובה 1.70 מטר, מקפידה מאוד על חיצוניותה, למרות שלפעמים היא נראית מפוורת. יש לה שיער בלונדי, מתולתל מטיבעו, עיניים ירוקות ופנים תקיפים. היא גנדרנית גדולה, וחובבת ענקים גדולים ואררי כים. יש לה חולשה לתכשיטים כמו טבעות, סיכות ועגילים, ורצוי שיהיו גדולים. היא אגרצנטרית ואוהבת מחמאות. בראיון עיתונאי חושפני אמרה פעם "כשמישהו רץ סנטימטר, אני כבר רצה קילומטר." כמנהיגת מפלגה הפונה אל הרור הצעיר של הישוב הוותיק, היא מקפידה על הר פעה נעורית, ומשקיעה בכך מאמץ.

היא גרה בכפר-שמריהו. את ילדור תה עברה בדרום תל-אביב, בשכונת נווה-שאנן. הוריה היו בעלי-מלאכה שכירים — האם תופרת-כית, האב נגר. שניהם שירתו בכריגה היהודית.

המועדון החבו של הח"כ

פירסום בכריכה אלונה בכריכת מלון רמדה רנסנס בירושלים. אלונה צולמה על-ידי יורם להמן, צלם מוסף הארץ, לכתבה של דויד אורן על הח"כים ועל אורח-חיהם.